

Salât-ul-’Îdayn
[de två högtidsbönerna]

Författare: Imâm Muhammad Nâsir-ud-Dîn al-Albânî
Översättare: Abû Mûsa al-Albânî
Layout: ’Abdullateef Allundî
www.darulhadith.com

Inledning.....	3
Hans (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) ständiga förrättning av ʿĪd-bönen på böneplatsen och hadîtherna kring det.....	8
Hadîthernas bevis för att det är Sunnah att be på böneplatsen.....	10
Avvisning av dem som säger att man ber på böneplatsen pga. att moskén är för trång.....	11
Visheten bakom bönen på böneplatsen.....	17
Ett tvivel och dess avvisning.....	19

[I Allåhs Namn, den Nåderike, den Barmhårtige]
och Honom söker vi hjälp av

Inledning

Lov och pris tillkommer Allåh allena och må Hans välsignelse och fred vara över vår profet Muhammad, hans familj, hans följeslagare och alla dem som håller fast vid hans vägledning och är upprättade på hans väg fram till Domedagen.

Vidare:

Detta är dagens bok som bekräftar att det är Sunnah att be ’Îd-böner på en böneplats (Musallâ) utanför staden. Jag funderade på att göra den till en omfattande bok som behandlar domarna kring ’Îd-böner på samma sätt som jag gjorde med ”Salât-ut-Tarâwih”. Men i och med att det råder brist på tid – det är bara några dagar kvar till ’Îd-ul-Fitr – har jag blivit nödställd att kortfatta mig. Dock hoppas jag att Allåh (tabârak wa ta’âlâ) underlättar för mig att inom kort ge ut och distribuera en omfattande bok till människorna. Tillika hoppas jag att de godtar vår bok på ett fint sätt och därtill ber för mig i min frånvaro vilket följaktligen – om Allåh vill – kommer att gagna mig:

”Den Dag då varken rikedom eller söner skall vara till gagn och då bara den [kan känna sig trygg] som stiger fram inför Allåh med rent hjärta.”¹

¹ 26:88-89

Käre läsare! Håll fast vid din kännedom att dessa författare skrev två stora sidor, sid. 14-15, i deras bok "al-Isābah" rörande "Ād-bönerna på en böneplats (Musallā)" i vilken de motsatte sig själva på ett förnedrande sätt och visade läsaren hur lite kunskap de har!

I denna bok ljuger de om oss och säger att vi inte anser det vara giltigt att be Ād-bönen i moskén. De sade:

"Anledningen till varför profeten (sallā Allāhu 'alayhi wa sallam) valde att be dess bön på en böneplats, var att det inte fanns tillräckligt med kapacitet i al-Madīnah al-Munawwarah på grund av att staden bara hade en enda moské."

Detta är en enorm okunnighet. De moskéer som fanns på hans (sallā Allāhu 'alayhi wa sallam) tid var både många och kända. Till dem kändaste hörde Qubā'-moskén, Qiblatayn-moskén och Fath-moskén. Det förekommer många autentiska hadīther om dessa moskéer i Sunnah-böckerna. Hāfidh har även nämnt andra moskéer med namn och därför kan den som vill alltid hänvisa dit.

Deras syfte med detta falska påstående, är att utrota Sunnah i att be Ād-bönen på en böneplats. Tillvägagångssättet de använder sig av är den lögnaktiga anledningen:

"I al-Madīnah fanns bara hans (sallā Allāhu 'alayhi wa sallam) moské."

Därtill menar de att den är för liten för att man skall kunna be Ād-bönen däri! Men vi har bekräftat lögnen i denna anledning via lögnen i det ursprungliga påståendet. Sålunda säger vi:

Om vi leker med tanken att den profetiska moskén var för liten för dem, bör man veta att det fanns många andra moskéer de kunde be i, vilket människorna gör i dag. Att de då inte bad i dem, utan i stället valde böneplatsen, utgör ett klart och tydligt bevis för att det är Sunnah att be på den till skillnad från moskéerna. Målet har etablerats medan deras utrotande syfte har annullerats! Därefter säger de:

"När Muslimerna blivit så många att det blev omöjligt för dem att samlas på böneplatsen, särskilt i storstäderna som Damaskus, samlades de i moskéerna pga. behov."

Jag säger: Käre läsare, titta på denna motsatta logik! De anser det vara svårt att samla ihop Muslimerna på en böneplats, då det i själva verket är lätt och enkelt. Vad som tyder på det, är att de flesta länderna var upprättade på denna handling, vilket Imām an-Nawawī sade i "Sharh Sahīh Muslim".

Tack vare Allāhs godhet, tillämpas denna Sunnah än i dag i många Islāmiska länder som Damaskus, Jordanien, Egypten, Algeriet, Hidjāz och Pakistan.

Och vad är det för nytta med att splittra Muslimernas samling med alla dessa moskéer som ligger varandra så nära, att det ibland tar mindre än femtio fotsteg att ta sig från en moské till en annan?

Om dessa författare inskränkte sitt utlåtande till att enbart be i en enda stor moské, skulle de ha haft en föregångare i det, vilket kommer att nämnas om Imām ash-Shāfi'ī (rahimahullāh). Men dessa människor störs inte av att inte föregås av någon Muslim i det de säger då de strider mot Sunnah. Förövrigt är samtliga Muslimer ense om att det är Sunnah att be på en böneplats om inte moskén är utrymlig nog. Faktum är att majoriteten inte accepterar detta villkor, utan säger:

"Även om moskén skulle vara utrymlig nog."

Med hjälp av sin okunnighet har de motsatt sig samtliga Muslimer, företrädande som efterträdande, medan Allâh (ta ’âlâ) säger:

”Men den som sedan vägledning har klargjorts för honom sätter sig upp emot sändebudet och vill gå en annan väg än de troende, honom skall Vi vända i den riktning i vilken han vänder sig och därefter låter Vi honom brinna i helvetet – vilket jämmerligt mål!”²

Människor, håll er till Sunnah, Sunnah!

Sedan säger de:

”... pga. behov baserat på profetens (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) handling då han bad i moskén pga. ursäkt.”

Därefter kommenterade de med Abû Hurayrahs hadîth kring hans (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) bön i moskén pga. regn.

Men även om Abû Hurayrahs hadîth är autentisk, utgör den ett bevis för oss. Av den förstås att han hade bett på en böneplats om det inte hade regnat. Ni är de enda Muslimerna som motsätter sig detta. Ert föregående tal tyder på att det inte är föreskrivet att be på en böneplats i dag eftersom ni anser det vara omöjligt. Vi har dock avvisat er och hadîthen vände sig mot er och inte för er – och allt detta om hadîthen är autentisk. Faktum är att den inte är autentisk. Dess berättarkedja är svag, vilket kommer att omnämnas senare.

Resten av deras tal är bara tomt som inte förtjänar att besvaras. Det förekommer dock undantag, nämligen deras utlåtande efter att ha citerat den första hadîthen som kommer att komma från Abû Sa’îd och Abû Hurayrahs hadîth:

”Härmed får man reda på att bönen är både giltig på böneplats och i moské och båda två medför belöning. Likaså vet man från den första hadîthen att det är bättre att be ute i öknen baserat på att profeten (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) ständigt gjorde det.”

Jag säger: Käre läsare! Titta på dem hur de återvänder till sanningen som vi manar till! Därmed motsatte de sitt föregående tal tillsammans med oss. Men tror du verkligen att de förblir så? Nej! Till sist återvände de till deras utgångspunkt och sade efter att framfört Imâm ash-Shâfi’ís följande ord via Hâfidh Ibn Hadjar:

”Den som får ögonen på al-Bukhârîs³ föregående hadîth från Umm ’Atiyyah: ”Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) beordrade oss att ta ut dem på Fitr- och Adhhâ-dagen; unga kvinnor som precis hade mognat, menstruerande kvinnor och skygga jungfrur. Vad gäller de menstruerande kvinnorna, skall de hålla sig borta från förrättandet av bönen.” – I en annan formulering sägs det: ”De bevittnar det goda och Muslimernas bön.” – vet att anledningen varför Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) ständigt bad på en böneplats är antingen att hans (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) moské inte var rymlig nog för män och kvinnor de två dagarna, eller att moskén inte lämpar sig för menstruerande kvinnor.”

Jag säger: Vi har funderat över detta tal och funnit det vara lika grundlöst som resten av deras tal!

² 4:115

³ Jag säger: Det är fel att tillskriva al-Bukhârî denna formulering. Den tillkommer Muslim (3/20-21, Istanbul).

Om vi skulle gå med på att hans (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) moské inte rymde alla män och kvinnor, bör man veta att samma sak gäller våra moskéer i dag. Ingen av dem har plats för samtliga bedjande människor och följaktligen kvarblir föreskriften i att gå ut till böneplatsen, vilket är fordrat.

Och om de anser att moskén inte är lämplig för menstruerade kvinnor, måste de medge att böneplatsen är det. Om de påbjuder att bönen skall förrättas i moskén, kommer de att hindra dem från att bevittna det goda och Muslimernas böner.

Detta motsätter sig Allåhs sändebuds (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) handling i hadîthen som de tillskrev al-Bukhârî. Hadîthen är ett av våra bevis för att bönen bör förrättas på en böneplats och inte i en moské. Oavsett hur stor en moské än är, får samtliga män och kvinnor ändå aldrig plats i den, något de själva erkänner.

Ett annat av våra bevis mot dem är deras ord:

”Kvinnorna gick ut till böneplatsen och gjorde Takbîr med deras Takbîr.”

Hur kan ni uppnå denna Sunnah i moskéerna? Det kan ni inte förutom om ni förbjuder dem närvara helt och hållet, vilket motstrider hans (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) handling. Ni kan ju i och för sig också beordra dem att gå ut och stanna utanför moskén. Men hur gör de då Takbîr med resten av människorna?

Käre Muslimske broder! Se vad okunnigheten gör med dess folk och dra nytta!

Observation!

Från det vi framfört, har det klagjorts att dessa författare t.o.m. anser det vara föreskrivet för unga kvinnor att gå ut till böneplatserna. Lägg detta på minnet. Kanske kommer det en dag då dessa författare nekar av avund och hat det de en gång brukade medge då de ser Sunnahs stödjare handla enligt den.

Även om vi uppmanar kvinnorna till att medverka i Muslimernas samling baserat på tillståndet sändebudens mästare (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) var upprättad på, betyder det inte att vi försummar kvinnornas föreskrivna klädsel. Det är nämligen inte tillåtet för dem att visa något av sina kroppar förutom ansiktet och händerna, vilket vi har detaljerat i boken ”Hidjâb al-Mar’ah al-Muslimah fil-Kitâb was-Sunnah”. Allâh (tabâarak wa ta’âlâ) sade:

”Profet, säg till dina bustrur och dina döttrar och till [alla] troende kvinnor att de noga sveper om sig sina ytterplagg; på så sätt blir de lättare igenkända och undgår att bli ofredade. Allâh är ständigt förlåtande, barmhärtig.”⁴

Dock poängterar vi däri att det är bättre att täcka ansiktet och händerna, till skillnad från det som har tillskrivits några författare som inte fruktar skapelseernas Herre.

Vissa kanske förvånas över att kvinnan skall gå ut till böneplatsen till ‘Īd-bönen. Däremot bör man veta att denna handling är otvetydigt korrekt baserat på de många hadîther som behandlar denna fråga. Just nu räcker det att bara nämna Umm ‘Atiyyahs föregående hadîth som inte bara

⁴ 33:59

visar att det är föreskrivet, utan även obligatoriskt. Ty det rör sig om hans (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) beordring och en beordring tyder i grund och botten på plikt. Vad som stöder det, är Ibn Abī Shaybahs rapportering i ”al-Musannaf” (2/184) från Abū Bakr as-Siddīq som sade:

”Det är en plikt för varje kvinna med höfthållare att gå ut till Ād-bönerna.”

Dess berättarkedja är autentisk.

Kan någon som stödjer de renläriga kaliferna säga det när den förste av dem gjorde det, samtidigt som du ser var utlåtandet befinner sig och att det är autentiskt? Vi tror inte det om dem. Sålunda får de antingen säga att vi har fel, vilket vi håller kärare, eller så klargörs det för människorna vad de egentligen menar med att de stödjer dem.

Att handlingen är obligatorisk, är något som stöds av as-San‘ānī i ”Subul-us-Salām”, ash-Shawkānī och Siddīq Hasan Khān. Likaså är det uppenbart Ibn Hazms åsikt och det verkar även som om Ibn Taymiyyah lutar sig till den i hans ”al-Ikhtiyārāt” – och Allāh vet bättre.

Som sammanfattning säger vi följande:

Det är Sunnah att be Ād-bönen på böneplats samtidigt som det är tillåtet att be den i moskéerna. Jag har lovat att ta upp denna fråga i denna bok och nu är det dags att uppfylla löftet. Därför säger jag:

Hans (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) ständiga förrättning av Īd-bönen på böneplatsen och hadītherna kring det

Flera forskande memorerare har nämnt att hans (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) vägledning i Īd-bönerna var att han alltid bad dem på böneplatserna⁵.

Det hela stöds av de många hadītherna som nämnts i de Två autentiska, Sunan- och Musnad-böckerna via otroligt många vägar. Sålunda måste man nämna några av dem i denna brådska så att det klagas för den respekterade läsaren att det jag sagt är korrekt.

Den första hadīthen: Abū Sa‘īd al-Khudrī (radhiya Allāhu ‘anh) sade:

”Allāhs sändebud (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) brukade gå ut på Fitr- och Adhā-dagen till böneplatsen⁶. Det första han brukade börja med var bönen. Därefter avslutade han den och vände sig mot människorna som satt i rader. Han tillrättavisade, rådde och beordrade dem. Om han ville skicka i väg en bataljon, gjorde han det⁷, och om han ville beordra någon något, gjorde han det. Därefter gick han sin väg och än i dag befinner sig människorna i detta tillstånd.”

Rapporterad av al-Bukhārī (2/259-260), Muslim (3(20)), an-Nasā‘ī (1/234), al-Muhāmīlī i ”Kitāb-ul-Īdayn” (2/86), Abū Nu‘aym i ”al-Mustakhradj” (2/10/2) och al-Bayhaqī i ”as-Sunan” (3/280).

Den andra hadīthen: ‘Abdullāh bin ‘Umar (radhiya Allāhu ‘anhumā) sade:

”På Īd-dagen brukade han (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) gå till böneplatsen på morgonen med en ‘Anazah⁸ bärandes framför sig. När han väl kom fram till böneplatsen, borrhade han ned den i marken. Därefter bad han mot den eftersom böneplatsen befann sig på ett öppet fält och sålunda hade han ingenting att be framför.”

⁵ Se ”Zād-ul-Ma‘ād” (1/172), ”Fath-ul-Bārī” (2/361) – inom kort kommer tal rörande denna fråga – och Shaykh Muhammad bin ‘Abdīl-Wahhāb ”Mukhtasar Zād-il-Ma‘ād”, sid. 44, med Zuhayr ash-Shāwayshs verifiering.

⁶ Hāfidh sade:

”Det är en känd plats i al-Madīnah som ligger tusen armlängder från moskéns dörr.”

Ibn-ul-Qayyim sade:

”Det är en böneplats som man förvarar pilgrimers baggage på.”

Jag säger: Det verkar som om platsen ligger öster om den profetiska moskén nära gravplatsen al-Baqī‘, vilket man får reda på från den tredje hadīthen.

⁷ Jag säger: Här förekommer ett bevis för att Īd-predikan inte är begränsad vid tillrättavisning och vägledning, utan all påminnelse och instruering som leder till samfundets välgång.

⁸ ”‘Anazah är som ett halvt spjut eller kanske något längre. Den har en spjutspets på samma sätt som ett spjut.” (an-Nihāyah)

Rapporterad av al-Bukhārī (1/354), Muslim (2/55), Abū Dāwūd (1/109), an-Nasāʾī (1/232), Ibn Mādjah (1/392) och Ahmad (6286). Formuleringen är Ibn Mādjahs som är fullständigare och dess berättarkedja är autentisk. Likaså har den rapporterats av al-Muhāmīlī (2/26-36), Abū-Qāsim ash-Shihāmī i "Tuhfat-ul-Īd" (14-16) och al-Bayhaqī (3/284-285).

Den tredje hadīthen: al-Barāʾ bin ʿĀzib sade:

"På Adhhā-dagen gick profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) ut till Baqīʿ (och i en annan rapportering "böneplatsen") och bad två Rakʿah. Därefter vände han sig mot oss och sade: "Vår första Nusuk⁹ i dag är att vi börjar med att be. Sedan återvänder vi och offerar. Den som gör det, har handlat enligt vår Sunnah, och den som offerar innan det, har endast påskyndat en sak till sin familj och den har ingenting med Nusuk att göra."

Rapporterad av al-Bukhārī (2/372) och formuleringen är hans, Ahmad (4/282) och al-Muhāmīlī (2/90-96) och den andra rapporteringen hör till dem två och dess berättarkedja är god.

Den fjärde hadīthen: Det sades till Ibn ʿAbbās:

"Bevittnade du ʿĪd med profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam)?" Han sade: "Ja, men jag hade inte gjort det om det inte varit för min status hos honom, eftersom jag var liten. Efter att han hade kommit fram till flaggan vid Kathīr bin as-Salts hus¹⁰, bad han. Därpå predikade han för att slutligen gå till kvinnorna tillsammans med Bilāl. Han tillrättavisade dem, påminde dem och befallde dem att skänka välgörenhet. Jag såg hur de ivrigt kastade [välgörenhet] i Bilāls skjorta. Därefter gick han och Bilāl hem till honom."

Rapporterad av al-Bukhārī (2/373) och formuleringen är hans, Muslim (2/18-19), Ibn Abī Shaybah (273/2), al-Muhāmīlī (38-39), al-Firyābī (85-93) och Abū Nuʿaym i "al-Mustakhradj" (2/8/2-9/1). Dessutom lade Muslim till i sin rapportering från Ibn Djouraydj:

"Jag sade till ʿAtāʾ: "Har Imāmen rätt att gå till kvinnorna för att tillrättavisa dem i dag?" Han sade: "Jag svär att de har rätt att göra det. Men varför gör de inte det?""

⁹ "Nusuk är lydnad och dyrkan." (an-Nihāyah)

¹⁰ Hāfidh sade:

"Att han beskrev böneplatsen vara vid Kathīr bin as-Salts hus, är för att åhöraren skall få en ungefärlig uppfattning om var den låg. Förövrigt byggdes Kathīr bin as-Salts hus efter profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam). Från hadīthen får man likaså reda på att de satte ut ett kännetecken för böneplatsen så att den känns vid."

Hadīthernas bevis för att det är Sunnah att be på böneplatsen

Efter att ha bekantat dig med dessa hadīther, inser du att de utgör ett slående bevis för att det är Sunnah att be Ād-bönen på en böneplats. Denna åsikt har majoriteten lärda. Imām al-Baghawī sade i ”Sharh-us-Sunnah”:

”Det är Sunnah för Imāmen att gå ut på Ād-bönen. Skulle det däremot uppstå något hinder, får han be i moskén.”¹¹

Det vill säga en moské inne i staden.

Imām Muhyī-ud-Dīn an-Nawawī sade i ”Sharh Muslim” då han talade om den första hadīthen:

”Detta är bevis för den som anser det vara rekommenderat att be Ād-bönen på böneplats och att det är bättre än att göra det i moskén. Denna handling har människorna varit upprättade på i de flesta länderna. Vad gäller Makkahs invånare, har de bett den i moskén från allra första början. Våra kollegor har två synpunkter;

Den första: Öknens är bättre, baserat på denna hadīth.

Den andra: Moskén är bättre om den inte är för trång – och denna åsikt är enligt majoriteten mest korrekt.

De sade:

”Den enda anledningen varför Makkahs invånare bad i moskén, var dess rymlighet, och anledningen till att profeten (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) gick ut till böneplatsen, var för att moskén var trång. Detta bevisar att det är bättre att be i moskén om den är rymlig nog.”

¹¹ Vilket har sagts av Shaykh ‘Alī al-Qārī i ”al-Mīrḡāt” (2/245). Se ”Sharh-us-Sunnah” (4/294), al-Maktab al-Islāmī’s upplaga med Shu‘ayb Arnā’ūts och Zuhayr ash-Shāwayshs verifiering.

Avvisning av dem som säger att man ber på böneplatsen pga. att moskén är för trång

Detta är vad de säger, men det är onekligen diskutabelt. Om det hade varit så som de säger, skulle profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) inte ständigt ha bätt på böneplatsen, ty han fortsätter göra en handling endast om den bättre.

Att säga att han gjorde det på grund av att moskén var för trång, är ett påstående som saknar bevis. Vad som stödjer det, är att profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) bad fredagsbönen i moskén. Folk kom från olika ställen från al-Madînah och han bad fredagsbönen med dem i den. Det framstår ingen som helst skillnad, dvs. att antalet medverkande under fredagsbönen skilde sig från antalet under ‘Îd-bönerna så att det sågs:

”Den var rymlig nog för dessa, men inte för de andra.”

Den som hävdar motsatsen får hämta bevis – något jag tror han inte klarar av att göra!

Om ‘Îd-bönerna ansågs vara bättre i moskén än på böneplatsen samtidigt som moskén var för trång, skulle han (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) snabbt tagit initiativet att utvidga den på samma sätt som vissa av kaliferna gjorde, ty han (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) hade mer rätt att göra det än dem. Det går inte att föreställa sig att han (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) lämnade utvidgningen efter att ha medgett den omnämnda förträffligheten. Dock kan det undantagas genom att säga att det förekom ett hinder som hindrade processen, men jag tror inte att en lärd person vågar ge sig in i ett liknande påstående. Men om någon skulle göra det, konfronterar vi honom med Allâhs (tabârak wa ta’âlâ) Ord:

”Lägg fram era bevis, om det ni säger är sant.”¹²

Det är märkligt att Shâfi‘iyyah gjorde sändebudets (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) ständiga förrättning av fredagsbönen i en moské till ett bevis för att det inte är tillåtet att be fredagsbönen i mer än en moské i en stad, medan de inte gjorde hans (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) ständiga förrättning av ‘Îd-bönerna på böneplatsen till ett bevis för att det är bättre att be dem på böneplatsen än i moskén. Som du ser är dessa två frågors bevis ett och samma! Allt detta stöder den första åsikten Imâm an-Nawawî (rahimahullâh) nämnde och som innehas av Shâfi‘iyyahs lärda. Detta trots att meningsskiljaktigheten som finns mellan dem är formell och inte praktisk i stora städer som Damaskus, ty den andra åsikten står uttryckligen för att det är bättre att be i moskén förutsatt att den rymmer samtliga bedjande. Problemet är att liknande moské inte existerar. I detta fall enas de två åsikterna, vilket är majoritetens åsikt, dvs. att det är bättre att be på böneplatsen. Tillika anser Imâm ash-Shâfi‘î (rahimahullâh) det vara föraktfullt att be i moskén om den är för trång, vilket kommer att tas upp senare.

Hâfidh Ibn Hadjar al-‘Asqalânî sade i ”Fath-ul-Bârî” (2/450 – Salafiyah) under den första hadithen:

”Man har använt sig av den för att bevisa att det är rekommenderat att gå ut till öknen till ‘Îd-bönen, och att det är bättre än att be den i moskén, **baserat på att profeten (sallâ Allâhu**

¹² 2:111

‘alayhi wa sallam) ständigt gjorde det, trots förträffligheten i hans moské. Imâm ash-Shâfi‘î sade i ”al-Umm”:

”Vi har fått reda på att Allåhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) brukade gå ut till böneplatsen i al-Madînah på Îd-bönerna och det samma utövades av dem som efterträdde honom. Det enda undantaget var om det skulle regna eller någonting liknande inträffade. Denna handling praktiserades av samtliga städer förutom Makkah.”

Därefter antydde han att anledningen till det var moskéns rymlighet och det trånga utrymmet i Makkahs utkanter. Han sade:

”Om en bebodd stad har en moské som rymmer stadens invånare under högtiderna, anser jag att de inte skall lämna den. **Skulle den däremot inte vara rymlig nog, är det föraktfullt att be i den och då skall bönen inte upprepas.**”¹³

Detta fordrar att själva poängen roterar kring trånghet och rymlighet, inte i att gå ut till öknen. Målet är att ena samtliga människor. Om då detta sker i moskén tillsammans med dess förträfflighet, anses det vara bättre.”

Imâm ash-Shawkânî kommenterade honom och sade (3/248):

”Häri förekommer att poängen ”trånghet och rymlighet” endast är en gissning som inte stärker ursäkten för att inte rätta sig efter honom (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) i att gå ut till öknen efter att ha medgett att han (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) ständigt gjorde det. Vad berör att man använder sig av bönen i Makkah som bevis för att det är anledningen att inte gå ut till öknen, avvisas det med möjligheten att Makkahs utkanter var trånga, inte att dess moské var rymlig.”

Jag säger: Denna möjlighet som Imâm ash-Shawkânî nämnde, antydde av Imâm ash-Shâfi‘î själv, vilket jag nyligen framförde från Hâfidh. Det Imâm ash-Shâfi‘î sade i ”al-Umm” (1/207) var:

”Jag sade detta för att de inte brukade ha mycket utrymme i Makkahs utkanter.”

Detta stöder Imâm ash-Shawkânîs (rahimahullâh) åsikt om förklaringen att han (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) inte bad i moskén pga. ont om utrymme endast är en gissning och sålunda är det lämpligt att avvisa den.

Kanske försöker man stödja denna anledning på det som rapporterats av al-Bayhaqî i ”as-Sunan al-Kubrâ” (3/310) via Muhammad bin ‘Abdil-‘Azîz bin ‘Abdir-Rahmân, från ‘Uthmân bin ‘Abdir-Rahmân at-Taymî som sade:

”Under Abân bin ‘Uthmân ledning över al-Madînah, regnade det häftigt natten till Fitr-dagen. Han samlade då ihop människorna i moskén och gick inte ut till böneplatsen som man brukade be Fitr och Adhhâ på.”

Därefter sade han till ‘Abdullâh bin ‘Âmir bin Rabî‘ah:

”Res dig upp och berätta för människorna det jag nyligen har berättat för dig.”

‘Abdullâh bin ‘Âmir sade:

¹³ al-Umm (1/207) och hans tal kommer att återkomma.

”Under ʿUmar bin al-Khattāb (radhiya Allāhu ʿanh) tid regnade det så pass, att människorna inte kunde ta sig till böneplatsen. Följaktligen samlade ʿUmar ihop människorna i moskén och bad med dem. Därefter reste han sig upp på predikstolen och sade:

”Människor! Sannerligen brukade Allāhs sändebud (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) gå ut med människorna till böneplatsen och be med dem där, **ty den är bekvämare och rymligare för dem samt att moskén inte var rymlig nog för dem.**”

Han sade:

”Om det regnar är det bättre att vara i moskén.”

Svaret är att denna rapportering är mycket svag. Muhammad bin ʿAbdil-ʿAzīz är Muhammad bin ʿAbdil-ʿAzīz bin ʿUmar bin ʿAbdir-Rahmān bin ʿAwf al-Qādhī. al-Bukhārī sade:

”Han berättar motsättande hadīther.”

an-Nasāʾī sade:

”Övergiven.”

Dessutom har ash-Shāfiʿī rapporterat den i ”al-Umm” (1/207) via en annan väg från Abān utan hadīthen från profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam). Likaså härrör anledningen från en följeslagare samtidigt som den har en oerhört svag berättarkedja på grund av att den är från ash-Shāfiʿīs lärare Ibrāhīm bin Muhammad bin Abī Yahyā al-Aslamī som är lögnare. Mālik sade:

”Han var varken pålitlig i hadīth eller världsliga frågor.”

Således sade Hāfidh i ”at-Taqrīb”:

”Övergiven.”

På så sätt fastställs falskheten i att anledningen var att moskén var för trång medan de lärdas åsikt som säger att det är Sunnah och föreskrivet att be på böneplats när som helst och var som helst, förutom vid nödvändig ursäkt, visar sig vara starkare. Jag känner inte någon lärd vars kunskap man lutar sig till som motsätter sig detta. Ibn Hazm sade i ”al-Muhallā” (5/81):

”Till ʿĪd-böernas Sunnah hör att by- och stadsborna går ut till ett öppet fält, i utkanten av deras bostäder, på förmiddagen då solen är vit och det är tillåtet att be frivilliga böner.”

Därefter sade han, sid. 86:

”Om det uppstår svårigheter i att gå ut till böneplatsen, får de be i moskén.”

Därpå sade han, sid. 87:

”Det har rapporterats för oss att ʿUmar och ʿUthmān (radhiya Allāhu ʿanhumā) ledde människorna i ʿĪd-bönen i moskén på grund av det regnade på ʿĪd-dagen. Allāhs sändebud (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) brukade gå ut till böneplatsen för att be ʿĪd-böerna, vilket är bättre.

Däremot belönas man för annat också, ty det rör sig om en handling och inte beordring – och Allāh är den som leder till framgång.”

Den förträffliga Shaykh och kända Muhaddith Ahmad Muhammad Shâkir har en fin och gagnande forskning kring Īd-bönen på böneplats och kvinnornas medverkan i den. Jag tyckte jag skulle citera honom med tanke på de nyttiga lektionerna däri. Han (rahimahullāh) sade i sin kommentar till at-Tirmidhī (2/421-424) efter att ha gått in på den fjärde hadīthen: ”Har Imāmen rätt att gå till kvinnorna för att tillrättavisa dem i dag?” Han sade: ”Jag svär att...””:

”De lärdas utlåtanden rörande denna fråga är tätt sammansatta.”

Āllāmah al-Āynī al-Hanafī sade i ”Sharh al-Bukhārī” då han hämtade domslut ur Abū Sa’īds hadīth (6/280-281):

”Däri förekommer det att man går ut till böneplatsen och att man inte ber i moskén om det inte är nödvändigt.”

Ibn Ziyād rapporterade från Mālik som sade:

”Det är Sunnah att gå ut i öknen förutom för Makkahs invånare som stannar i moskén.”

I ”al-Fatāwā al-Hindiyyah” (1/118) står följande:

”Att gå ut i öknen för att be Īd-bönen är Sunnah, även om moskén skulle vara rymlig. Detta är de lärda upprättade på och det är korrekt.”

I ”al-Mudawwanah” (1/171) säger Mālik:

”Man skall inte be Īd-böner på två platser på samma sätt som de inte skall be i deras moské. Däremot skall de gå ut på samma sätt som profeten (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) gick ut. Ibn Wahb berättade från Yūnus från Ibn Shihāb som sade: ”Allāhs sändebud (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) brukade gå ut till böneplatsen och därefter tog alla människor till sig det.””

Ibn Qudāmah al-Hanbalī sade i ”al-Mughnī” (2/229-230):

”Det är Sunnah att be Īd på böneplatsen. Ālī (radhiya Allāhu ‘anh) beordrade det medan al-Awzā’ī och Āsiktens folk ansåg det vara fint. Likaså har Ibn-ul-Mundhir denna åsikt. Det har återberättats från ash-Shāfi’ī att han anser att det är bättre att be i stadsmoskén om den är rymlig eftersom det är den bästa och renaste platsen, och därför ber Makkahs invånare i den Heliga moskén.

Vad gäller oss, anser vi att profeten (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) brukade gå till böneplatsen och lämna sin moské. Samma sak praktiserades av kaliferna efter honom. Profeten (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) lämnar inte det som är bättre med dess närhet för att i stället ta sig an att göra något som är sämre med dess längd. Det är inte föreskrivet för hans samfund att lämna det som är bättre. Tillika har vi beordrats att följa profeten (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) och rätta oss efter honom. Det är inte möjligt att det beordrade är reducerat medan det förbjudna är fullkomligt. Dessutom har det inte rapporterats från profeten (sallā Allāhu ‘alayhi wa sallam) att han bad Īd-bönen i moskén utan ursäkt. Likaså är Muslimerna ense om detta; alltid och överallt går de ut till böneplatsen och ber Īd-bönen på böneplatsen oavsett om moskén är rymlig eller

inte. Profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) brukade alltså be på böneplatsen trots förträffligheten i hans moské.”

Jag säger: Ibn Qudāmahs ord ”Dessutom har det inte rapporterats från profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) att han bad ʿĪd-bönen i moskén utan ursäkt...” pekar mot Abū Hurayrah hadīth i al-Hākims ”al-Mustadrak” (1/295):

”När de råkade ut för regn på ʿĪd-dagen, ledde profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) dem i bönen i moskén.”

Den är autentisk enligt adh-Dhahabī¹⁴.

Imām ash-Shāfiʿī sade i ”Kitāb-ul-Umm” (1/207):

”Vi har fått reda på att Allāhs sändebud (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) på ʿĪd-bönerna brukade gå ut till böneplatsen i al-Madīnah och det samma utövades av dem som efterträdde honom. Denna handling praktiserades av samtliga städer förutom Makkah. Vi har inte fått reda på att någon av Salaf [i Makkah] bad ʿĪd någon annanstans än i deras moské. Jag förmodar – och Allāh vet bättre – att det beror på att den Heliga moskén är den bästa platsen på jorden och således ville de inte be någon annanstans. Jag sade detta för att de inte brukade ha mycket utrymme i Makkahs utkanter. Tillika känner jag inte till att de brukade be ʿĪd eller bön för regn någon annanstans. Om en bebodd stad har en moské som rymmer stadens invånare under högtiderna, anser jag att de inte skall lämna den. Dock är ingen skada skedd om de skulle göra det. Skulle den däremot inte vara rymlig nog, är det föraktfullt att Imāmen ber med människorna i den och då skall bönen inte upprepas. Skulle det regna eller att någon annan ursäkt uppstod, skall han be i moskén och inte i öknen.”

ʿAllāmah Ibn-ul-Hādīdj sade i ”al-Madkhal” (283):

”Det är en pågående Sunnah att be ʿĪd-bönerna på böneplats. Profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) sade:

”Att be i min moské är tusen böner bättre än att be någon annanstans förutom den Heliga moskén.”

Trots denna väldiga förträfflighet, gick han (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) ut till böneplatsen och lämnade moskén. Detta är ett klart bevis för att man skall gå ut till böneplatsen för att be ʿĪd-bönerna. Detta är Sunnah, medan det är en innovation att be dem i moskén, vilket Mālik (rahimahullāh) rättskola säger. Däremot är det ingen innovation om man skulle vara tvungen till det. Profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) gjorde inte det och inte heller gjorde någon av de

¹⁴ Jag säger: Att denna hadīth är autentisk är verkligen diskutabelt, ty den roterar hos al-Hākim kring ʿĪsā bin ʿAbdīl-Aʿlā bin Abī Farwah som hörde från Abū Yahyā ʿUbaydullāh at-Taymī som berättade från Abū Hurayrah. Dessutom har den rapporterats av Abū Dāwūd (1/180), Ibn Mādjah (1/394) och al-Bayhaqī (3/210). Denna berättarkedja är alltså svag och okänd. Denna ʿĪsā är okänd, vilket Hāfidh sade i ”at-Taqrīb”. Likaså har hans lärare Abū Yahyā ʿUbaydullāh bin ʿAbdillāh bin Mawhab ett okänt tillstånd. adh-Dhahabī sade i ”Mukhtasar Sunan al-Bayhaqī” (1/160/1): ”Jag säger: ʿUbaydullāh är svag.” Han sade också om honom i ”al-Mīzān”: ”Han känns knappast vid och hans hadīth är motsättande.” Jag säger: Att han då håller med al-Hākim om att den är autentisk i ”Talkhīs al-Mustadrak”, är ett av hans många fel däri som vi hoppas kommer att förlåtas. Därför fastställde Hāfidh i ”Talkhīs-ul-Habīr”, sid. 144, och ”Bulūgh-ul-Marām” (2/99) att berättarkedjan är svag. På så sätt är an-Nawawī ord i ”al-Madjmū” (5/5) ”Dess berättarkedja är bra.” inte alls bra. Förmodligen förlitade han sig på Abū Dāwūd tystnad om hadīthen. Detta betyder däremot ingenting, ty Abū Dāwūd brukar hålla tyst om mycket som onekligen är svagt. Detta nämns i ”al-Mustalah” och likaså har jag klargjort det i min bok ”Sahīh Sunan Abī Dāwūd.”

renlärliga kaliferna det efter honom. Likaså beordrade han (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) kvinnorna, inklusive de menstruerade och de unga kvinnorna, att gå ut till ʿĪd-bönerna. Då sade en av dem:

”Allāhs sändebud, en av oss har ingen Djilbâb.” Då sade han: ”Då får hennes syster ge henne en Djilbâb, så att hon kan bevittna det goda och Muslimernas bön.”

När han (ʿalayhis-salātu was-salâm) föreskrev för dem att gå ut, föreskrev han bönen på öppet fält för att visa Islåms ceremonier.”

Den profetiska Sunnah som omnämns i de autentiska haditherna bevisar att profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) gick ut i öknen utanför staden för att be ʿĪd-bönerna. Därefter fortsatte de första Muslimerna att handla enligt detta och de bad inte ʿĪd-bönen i moskéerna om det inte var nödvändigt på grund av regn eller liknande. Detta är de fyra Imåmernas, såväl som andra Imåmers, rättsskola – må Allåh vara nöjd med dem.

Jag känner inte till att någon annan än ash-Shâfiʿî (radhiya Allāhu ʿanh) motsätter sig det. Han anser som sagt att man ber i moskén om den är rymlig nog för stadens befolkning. Trots det anser han det inte vara någon fara i att be i öknen även om moskén skulle vara rymlig. Dessutom sade han (radhiya Allāhu ʿanh) klart och tydligt att det är föraktfullt att be ʿĪd-bönerna i moskén om den inte skulle vara rymlig nog för stadsbefolkningen.

Alla dessa autentiska bevis, den första generationens handling och de lärdas uttalanden bevisar att det är en innovation att be ʿĪd-bönerna i moskéerna. Detta stämmer även överens med ash-Shâfiʿis åsikt, ty det finns ingen moské i våra städer som rymmer hela stadsbefolkningen.

Visheten bakom bönen på böneplatsen

Denna Sunnah – att be i öknen – har en väldig och djup vishet. Muslimerna har två dagar om året i vilka en hel stadsbefolkning bland män, kvinnor och barn samlas. De vänder sig mot Allāh med sina hjärtan. Ett enda ord enar dem alla. De ber bakom en enda Imām. De säger ”Allāhu Akbar” och ”Lā ilāha illā Allāh” och ber uppriktigt till Allāh. Det är som om de är i en enda persons hjärta; glada och lyckliga över Allāhs gåvor som Han har skänkt dem. På så sätt blir en högtid hos dem verklig till en högtid.

Allāhs sändebud (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) beordrade samtliga kvinnor att gå ut och be Īd-bönen tillsammans med människorna. Han undantog ingen och ursäktade inte ens kvinnan som inte hade någonting att ta på sig. I stället befallde han henne att låna kläder från någon annan. Tillika beordrade han de kvinnor som inte kunde be att gå ut till böneplatsen för att ”bevittna godheten och Muslimernas bön”.

Profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam), hans kalifer och deras ställföreträdare i städerna brukade leda människorna i Īd-bönen. Därefter predikade de, tillrättvisade människorna, lärde dem religiösa och världsliga välgångar och beordrade dem att skänka välgörenhet så att den rike kände medlidande med den fattige medan den fattige glädde sig över den godhet Allāh skänkte honom från denna välsignade samling som nåd och välbehag sänker sig över.

Förhoppningsvis kommer Muslimerna följa sin profets Sunnah och återuppliva sin religions ceremonier som är grunden till deras lösningar och framgångar:

”Troende, svara när Allāh och sändebudet kallar er till det som skall förnya ert liv!”¹⁵

Shaykh Waliyyullāh ad-Dahlawī sade i ”Hudjdjatullāh al-Bālighah” under rubriken ”De två högtiderna” (2/30-31):

”Grunden i dem är att alla folkslag har en dag då de alla går ut ur sina städer fina och prydliga. Detta är en tradition inget folkslag går miste om, varken araber eller ickearaber. När han (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) kom till al-Madīnah, hade de redan två dagar de brukade roa sig under. Han sade då:

”Allāh har bytt ut dem mot vad som är bättre; Adhhâ- och Fitr-dagen.”¹⁶

Det sades att dessa två dagar var Nayrûz och Mahradjân.

Anledningen till att de byttes ut, var att det inte finns en högtid utan att den ägnas som tribut till en viss religions ceremonier, ett samfunds ledares samtycke eller liknande. Sålunda fruktade profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) att tributer skulle ägnas hedniska ceremonier eller att deras förfäders seder och bruk skulle tas upp om han lät dem och deras traditioner vara som de var. Följaktligen bytte han ut dem mot den rena monoteistiska trons ceremonier. Tillsammans med utsmyckning omfattar dessa två högtider även påminnandet om Allāh och dyrkan för att inte Muslimernas samling enbart skall bestå av nöje utan att upphöja Allāhs Ord.

¹⁵ 8:24

¹⁶ Jag säger: Den rapporteras av Ahmad och andra med en autentisk berättarkedja. Den nämns i ”as-Sahīhah” (2021).

Den första: Dagen de bryter fastan och betalar en viss typ av allmosa. Härmed enas naturlig glädje, som ligger i att man gör sig kvitt en svårighet samtidigt som den fattige gläds över allmosan, och intellektuell glädje, som ligger i glädjen över gåvan Allāh har skänkt dem då de lyckas förrätta det Han har påbjudit dem och låtit familjekärnan vara kvar till det kommande året.

Den andra: Dagen då Ibrāhīm skulle offra sin son Ismāʿīl (ʿalayhimās-salām) och Allāhs förärelse över dem då Han lät dem undkomma offringen. Här finns påminnelse och lektion om den rena och monoteistiska religionens största personligheter som offrade liv och egendom och härdade tålmodigt för att lyda Allāh. Likaså förekommer det en påminnelse om pilgrimerna och en tribut till dem samt längtan efter att få vara i deras skor. Därför har det föreskrivits att säga ”Allāhu Akbar”. Han (taʿālā) sade:

”Håll perioden och prisa Allāh som har väglett er.”¹⁷

Det vill säga tecken på tacksamhet för att Han har fått er att fasta. Således föreskrevs slakten och att högt utropa ”Allāhu Akbar” under Minā-dagarna. Det var rekommenderat att inte raka håret om man avsåg offring¹⁸ på samma sätt som det var Sunnah att be och predika så att inte dessa samlingar blev tomma på påminnandet av Allāh och att hylla religionens ceremonier.

Som tillägg till detta finns ännu en Sharʿah-baserad avsikt bakom det hela: varje samfund behöver en manifestation vari folket samlas för att visa sin styrka och mångfald. Därför var det rekommenderat för samtliga att gå ut inklusive barn, kvinnor, skygga jungfrur och menstruerande som fick hålla sig borta från böneplatsen och bevittna Muslimernas bön.

Därför brukade profeten (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) komma dit från ett håll och ta sig därifrån från ett annat så att båda vägarna kunde se Muslimernas styrka.

I och med att grunden i ʿĪd är försköning, rekommenderades det att ha på sig fina kläder och spela tamburin¹⁹, ta olika vägar dit och gå till böneplatsen.”

¹⁷ 2:185 och 22:37

¹⁸ Jag säger: Han menar hans (sallā Allāhu ʿalayhi wa sallam) ord: ”Om nymånen till Dhūl-Hidjdjah visar sig och någon av er vill offra, skall han varken röra sitt hår eller sina naglar.” I en annan rapportering sägs det: ”Skall inte ta något från sitt hår eller sina naglar förrän han offrar.” (Mukhtasar Sahīh Muslim (1251) och andra) Jag säger: Hadīthen tyder uppenbart på att det är obligatoriskt att låta hår och naglar vara för den som avser offring till dess att han offrar. Sålunda blir det förbjudet att ta något av det omnämnda. Denna åsikt har Imām Ahmad och andra. Därför skall de som är satta på prövning med skäggrakning vara uppmärksamma! Det förekommer tre synder i att raka skägget: **Den första:** Själva rakningen som består av feminism, imitation av de otrogna och ändring av Allāhs skapelse. Detta har jag klagjort i min bok ”Ādāb-uz-Zafāf fis-Sunnah al-Mutahharah” (sid. 118, sjätte upplagan). **Den andra:** Syndig försköning inför ʿĪd. **Den tredje:** Denna hadīth tyder på att det är förbjudet att ta bort hår för den som vill offra. Faktum är att denna överträdelse är något ett fåtal människor lyckas undkomma och till och med vissa lärda har fallit i den – vi ber Allāh om sundhet!

¹⁹ Jag säger: Han syftar på hadīthen som Ibn Mādjah (1/391) och andra har rapporterat via två berättarkedjor. I den ena finns Sharīk bin ʿAbdillāh al-Qādhī, som har ett svagt minne, och i den andra finns Abū Ishāq as-Sabīʿī som brukade blanda ihop saker och ting. at-Tahāwī har bristmärkt den från två olika håll i ”Mushkil-ul-Āthār” (2/209-210) och därför kan den som vill hänvisa dit.

Ett tvivel och dess avvisning

Baserat på vad som har klargjorts sen tidigare, vet du att det är Sunnah att be ’Îd-böner på en böneplats och att Imâmerna är enade om det från den praktiska synvinkeln. Likaså vet du att göra det på böneplatsen medför många fördelar och visheter som inte går att uppnå i de flesta moskéerna. Därför bör Muslimerna återvända till deras profets (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) Sunnah och medverka med dem som tar initiativet i att återuppliva denna Sunnah i dessa länder. Sannerligen är Allâhs Hand över gruppen som följer Sunnah och inte gruppen som motsätter sig den!

Det lämpar sig inte att en förnuftig människa säger:

”Att återuppliva denna Sunnah innebär att man splittrar Muslimerna. Om de ber i moskéerna i mångfaldiga samlingar, kommer bönen på böneplatsen innebära att man går ut ur dem och på så sätt bildas nya grupperingar – något vi inte är i behov av. Vi är i behov av att minska grupperna, inte påöka dem.”

Vi säger:

Det passar inte en klok och förnuftig Muslim att säga något liknande, ty det medför otänkbara konsekvenser en troende inte kan tänkas avse. Från detta utlåtande förstår man att man splittrar Muslimerna och river sönder deras samling om man tillämpar Sunnah samtliga Imâmer hade som åsikt, vilket vi detaljerat har klargjort. Att bara föreställa sig detta räcker för att tillintetgöra detta utlåtande.

Faktum är att vi anser att det enda sättet Muslimerna kan enas på, är om de återvänder till Sunnah. Detta är vad vi dyrkar Allâh med. Detta gäller särskilt den praktiska Sunnah som Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) utförde under sitt liv. Han lämnade sitt samfund under tiden han var upprätt på den och därefter lämnade han över den till dem.

Om du önskar få ett nära exempel, räcker det att du ser tillståndet vi befinner oss i vid bönen på böneplatsen. Dagens Muslimer har delat upp sig i denna bön och blivit till många grupperingar i motsats till Sunnah. Om vi då vill ena dem, är det endast möjligt med hjälp av en vid mark som samtliga Muslimer får plats på bland kvinnor och män. De tar denna plats till böneplats och förrättar däri denna väldiga dyrkan, nämligen ’Îd-bönen. Detta är vad Sunnah har beordrat. Hur kan man då säga att samlingen splittras om man tillämpar Sunnah!

Ja, det är sant att återuppliva denna Sunnah innebär att man grundar en ny samling och överger de gamla och uppdelade samlingarna som hålls i de många moskéerna. Men å andra sidan är syftet med denna nya samling att just ena samtliga samlingar till en enda samling. Så här var fallet på hans (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) och hans renläriga kalifers tid. Det var nödvändigt att ha denna samling, ty en enda samling blir inte till på en enda gång på samma sätt som den inte blir till utan dem. Dessutom säger en av principerna:

”Det som krävs för att fullborda det obligatoriska, blir också obligatoriskt.”

Detta bekräftar ytterligare medgivandet att det är nödvändigt med denna enda samling, eftersom det är Sunnah vars mål är att tillämpa denna samling till skillnad från alla andra samlingar.

Det må hända att en person säger:

”Kanske kommer många uppriktiga människor besvara denna samling efter att ha fått reda på Sunnahn. Däremot ligger problemet i att många människor kommer att förbli uppdelade i dessa mångfaldiga moskéer i enlighet med rättskolorna till motsats från Sunnahn. Således kommer denna enda samling inte att uppnås.”

Jag säger:

Det är sant att detta må hända, men det framstår klart och tydligt att ansvaret inte ligger på dem som har återupplivat Sunnahn och manat folket till den, utan på dem som fortsatte med att motsätta sig den. Sålunda är det de som avvisas och ingen annan!

Vad gäller den första gruppen, anses deras samling vara föreskriven eftersom den är grundad på Allåhs sändebuds (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) Sunnah. Han (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) sade då han beskrev den Räddade gruppen:

”De är samlingen (Djamâ’ah).”

I en annan rapportering sägs det:

”De som är upprättade på detsamma som jag och mina följeslagare är upprättade på.”²⁰

Därmed skadas de inte av dem som motsätter sig dem, även om de skulle vara fler än dem. Han (sallâ Allâhu ’alayhi wa sallam) sade:

”Det kommer inte att upphöra att finnas en grupp ur mitt samfund som segrande är upprättad på sanningen. De skadas inte av dem som försakar dem till dess att Allåhs befallning kommer och de fortfarande är upprättade på den.”²¹

Den troende skall inte känna sig ensam på grund av det fåtal människor som färdas på sanningens stig, på samma sätt som han inte skadas av det stora antalet motsättare. Imâm ash-Shâtibî sade i ”al-I’tisâm” (1/11-12):

”Detta är Allåhs väg i skapelsen; Sanningens folk är få jämfört med Lögnens folk baserat på Hans (ta’âlâ) sade:

”De flesta människor uppnår inte tron, hur mycket du än önskar det.”²²

Tillika sade Han:

”Men få är de bland Mina tjänare som känner tacksamhet.”²³

²⁰ Jag säger: Dess berättarkedja är god med hjälp av andra berättarkedjor. Den är rapporterad av at-Tirmidhî via Ibn ’Amr och han förklarade den vara god. Likaså rapporteras den av at-Tabarânî via Anas. Den nämns tillsammans med den första rapporteringen, som är autentisk, i ”Silsilah al-Ahâdith as-Sahîhah” (204).

²¹ Autentisk och mångfaldigt rapporterad hadith som befinner sig i den föregående källan. Se ”Mukhtasar Sahîh Muslim” (1095) och ”Sahîh al-Djâmi’ as-Saghîr” (6177).

²² 12:103

²³ 34:13

Dessutom skall Allâh uppfylla löftet Han lovade Sin profet (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam), nämligen att den²⁴ åter igen kommer att vara främmande. Det främmande existerar bara då dess folk försvinner eller dödas. Detta sker i sin tur när det onda blir till gott och det goda blir till ont och när Sunnah blir till innovation och innovation blir till Sunnah. I detta skede konfronterar man Ahl-us-Sunnah med förtal och våld²⁵ på samma sätt man i början konfronterade Ahl-ul-Bid‘a i hopp om att innovatörerna skulle enas om lögnen. Men Allâh vägrar att de skall enas till dess att Domedagen faller in. Sekterna kommer aldrig att enas om deras mångfald och motsättning till Sunnah. I stället kommer det alltid att finnas Ahl-us-Sunnah fram till Domedagen. Men trots att så många villfarna sekter hatar dem och hyser agg och fientlighet mot dem, samtidigt som de vill att de skall hålla med dem, fortsätter de kämpa, tvista, försvara och slå tillbaka dag och natt. Därför dubblar Allâh deras överflödiga belöning och skänker dem en väldig avlöning.”

Jag ber Allâh (ta‘âlâ) att Han låter oss stadigt vara upprättade på Sunnah och att vi dör i det tillståndet. Detta är det sista som underlättades för mig att samla ihop i denna brådska – och lov och pris tillkommer Allâh, skapelseernas Herre.

²⁴ Det vill säga Islâm. Han menar hans (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) ord: ”Islâm började främmande och kommer att återvända främmande som den började.” Rapporterad av Muslim och andra. Den nämns i ”as-Sahîhah” (1273).

²⁵ Vilket författarna till ”al-Isâbah” gjorde med oss efter att ha blandat ihop saker och ting då de klargjorde sin åsikt om ‘Îd-bönen i öknen. De sade: ”Det finns fortfarande Muslimer som slår vakt om bönerna och religionens påbud. Sedan kom denna lilla skara och började fördöma och splittra dem.” Fundera över hur de anser uppmaningen till Sunnah vara något som splittrar samlingsen. Den som sade: ”Du försökte förgifta mig, men det var du själv som förgiftades.” har sannerligen talat sanning.